

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžk/34/2019
Identifikačné číslo spisu: 7013201209
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7013201209.6

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu : W. Z., Z. O. M., XX, proti žalovanému : Ústredie práce sociálnych vecí a rodiny, so sídlom v Bratislave, Špitálska 8, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 18. júna 2013 č. UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/ 2013/4331-013, konajúc o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. októbra 2016 sp. zn. 9 Sžso 92/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e.
Žiaden z účastníkov konania n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) rozsudkom z 26. októbra 2016 sp. zn. 9 Sžso 92/2014 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie najvyššieho súdu“) potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 18. septembra 2014 č. k. 6 S 227/2013-78. Účastníkom konania právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.
2. Proti rozhodnutiu najvyššieho súdu podal žalobca dovolanie. Rozhodnutím najvyššieho súdu bolo právoplatne skončené konanie o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 18. júna 2013 č. UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2013/4331-013 podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej správne súdnictvo.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobcu podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku, keďže dovolanie bolo podané už za jeho účinnosti a dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.
4. Podľa ustanovenia § 99 písm. b) Správneho súdneho poriadku správny súd konanie zastaví, ak zistí taký nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, a nebol dôvod na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1 SSP.
5. Podľa ustanovenia § 25 Správneho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku okrem ustanovení o intervencii. Ak niektorá otázka nie je riešená ani v Civilnom sporovom poriadku, správny súd postupuje primerane podľa základných princípov konania tak, aby sa naplnil účel správneho súdnictva.

6. Podľa ustanovenia § 35 Civilného sporového poriadku o dovolaní rozhoduje najvyšší súd.
7. Podľa ustanovenia § 419 Civilného sporového poriadku proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.
8. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa štvrtej časti tretej hlavy Civilného sporového poriadku. Súčasne zo žiadneho ustanovenia Správneho súdneho poriadku ustanovujúceho správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu najvyššieho súdu v správnom súdnictve. Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať.
9. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je koncipovaná tak, že dovolanie je možné podať len v prípadoch, keď to zákon pripúšťa. Nový procesný predpis, Správny súdny poriadok, ktorý upravuje správne súdnictvo, sa v žiadnom zo svojich ustanovení nezmieňuje o dovolaní ako o mimoriadnom opravnom prostriedku a taktiež neupravuje možnosť podať dovolanie proti rozhodnutiu správneho súdu. V zmysle Správneho súdneho poriadku sú opravnými prostriedkami v správnom súdnictve iba kasačná sťažnosť a žaloba na obnovu konania. Žiadny iný riadny či mimoriadny opravný prostriedok Správny súdny poriadok neupravuje. V ustanovení § 25 Správneho súdneho poriadku je síce daný vzťah subsidiarity medzi Správnym súdnym poriadkom a Civilným sporovým poriadkom, avšak predmetná subsidiarita sa obmedzuje len na prvú a druhú časť Civilného sporového poriadku, zatiaľ čo dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je upravený v štvrtej časti Civilného sporového poriadku. Aj na základe uvedeného je podľa názoru najvyššieho súdu absolútne a nesporne vylúčená prípustnosť dovolania v správnom súdnictve. S poukazom na uvedené dôvody neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.
10. Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 99 písm. b) Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku konanie zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej. Pre úplnosť najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. februára 2010, sp. zn. II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania v správnom súdnictve.
11. Ústavný súd Slovenskej republiky v doterajšej judikatúre vyslovil právny záver, podľa ktorého „nieť žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (sp. zn. II. ÚS 87/09, sp. zn. IV. ÚS 208/08).
12. Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť mätúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (sp. zn. IV. ÚS 208/08).
13. V dôsledku tohto právneho názoru ústavného súdu v spojení so znením aktuálne účinného procesného predpisu nedošlo k zmene v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, a preto bolo konanie vo veci zastavené pre nedostatok podmienok konania.
14. O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 170 písm. b) Správneho súdneho poriadku tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.
15. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.
16. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (ustanovenie § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.